

**Caracterul ales al lui Hristos prezentat în simbolul untdelemnului pentru ungere și al
lucrării de tămâie:
Exod 30.22-38**

Încadrarea pasajului nostru în cartea Exod

Cartea Exod se poate structura în *două părți principale*. – În *capitolele 1-18* găsim *harul* lui Dumnezeu în chemarea eliberatorului (Exod 1.1-4.17), în mărturia despărțirii lui Israel de Egipt (Exod 4.17-11.10), în eliberarea completă de sub puterea Egiptului (Exod 12.1.15.21) și în călăuzirea prin pustiu până la Muntele Sinai (Exod 15.22-18.27). – *Capitolele 19-40* ne arată *Legea* lui Dumnezeu, după ce Israel a părăsit legământul harului lui Dumnezeu (Exod 19.4-6) cu cuvintele „Tot ce a zis Domnul vom face” (Exod 19.8) într-un duh legalist sigur de sine. În cadrul acestei părți a doua găsim în capitolele 19-24 darea Legii, primul legământ, și în capitolele 25-31 prescrierile pentru cortul întâlnirii. Capitolele 32-34 ne arată cum poporul a încălcat deja foarte curând primul legământ (capitolul 32), însă la rugămintea de mijlocire a lui Moise Dumnezeu este gata să meargă mai departe cu poporul (capitolul 33) și îi dă din nou Legea, ca să zicem așa face un al doilea legământ (capitolul 34). Vedem aici, că cu toată existența Legii, harul lui Dumnezeu domină. Capitolele 35-40 ne arată construirea cortului întâlnirii. Pasajul nostru stă în legătură cu *prescripțiile referitoare la cortul întâlnirii* din capitolele 25-31. Capitolele 25-27 ne arată (chivotul, masa cu pâinile pentru punerea înaintea, sfeșnicul; locuința cu covoarele ei, cu perdeaua, altarul dinainte, curtea din față), cum Dumnezeu Se apropie de om, capitolele 28-30 (hainele sfinte și sfințirea preoților, altarul tămâierii, prețul de răscumpărare a celor numărați, ligheanul din față, untdelemnul ungerii, tămâia), *cum omul se poate apropia de Dumnezeu*. – Capitolul 27.20-21 constituie în acest context o trecere, în măsura în care aici este arătată purtarea de grijă pentru lumina în locul în care atât Dumnezeu Se apropie de om cât și omul putea să se apropie de Dumnezeu.

O divizare de altă natură a capitolelor 25-31 o găsim în expresia introductivă întâlnită de șapte ori ca ceva nou „Și Domnul i-a vorbit lui Moise, zicând” (în capitolul 30.34 sub forma „Și Domnul i-a zis lui Moise”), mai întâi fundamental în capitolul 25.1 ca început al prescripțiilor pentru cortul întâlnirii, apoi iarăși în capitolul 30.11-38 de patru ori ca introducere la „*suplimentele*” la *prescripțiile referitoare la Locul Preașfânt*. Prescripțiile referitoare la untdelemnul pentru ungere precum și la cele referitoare la lucrarea de tămâie din pasajul nostru sunt suplimentul al treilea și al patrulea dintre aceste suplimente. – Ultimele două dăți în capitolul 31.1-7, „Dispozițiile de aplicare” suplimentare (chemarea arhitectului pentru cortul întâlnirii, indicații referitoare la respectarea sabbatelor) sunt inițiate în felul acesta. Capitolul 31.18 reia firul întrerupt în capitolul 24.18.

Aplicarea pasajelor din Vechiul Testament la Hristos

Avem voie să aplicăm pasaje din Vechiul Testament la Hristos? *În general este valabil* mai întâi: „Deoarece toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin încurajarea Scripturilor, să avem speranță.” (Romani 15.4), și mai departe „Și acestea s-au întâmplat ca pilde pentru noi ... Și toate acestea li se întâmplau

ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10.6,11).

Dacă este vorba în mod deosebit de aplicarea pasajelor din Vechiul Testament la Hristos, atunci este *Hristos Însuși*, despre care Se spune în legătură cu „ucenicii din Emaus”: „Și, începând de la Moise și de la toți profeții, le-a explicat în toate Scripturile cele despre El”, și care mai târziu spune ucenicilor Săi: „Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am spus pe când eram încă împreună cu voi, că trebuie să fie împlinite toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise și în profeți și în psalmi. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile ...” (Luca 24.27,44-45). Ar putea fi mai bine contrazisă părerea existentă, că scrierile Vechiului Testament nu pot fi aplicate la Hristos?

Căci nu se lasă și *prescripțiile referitoare la „Sfântul Locaș pământesc”* (compară cu Evrei 9.1), și prin aceasta și ceea ce se spune în pasajul nostru, aplicate la Hristos? Putem recunoaște în ele „caracterul ales al lui Hristos”? Deci, epistola către Evrei ne învață că „Legea are umbra bunurilor viitoare, nu însăși imaginea lucrurilor” (Evrei 10.1), și epistola către Coloseni ne arată foarte clar, că unele prescripții „sunt o umbră a lucrurilor ce aveau să vină, dar trupul este Hristos.” (Coloseni 2.17). Prescripțiile referitoare la Locașul Sfânt constituie o parte a Legii date poporului Israel. Deci și ele sunt imagini care arată mai dinainte spre lucruri viitoare și astfel spre Hristos. Dacă Domnul Isus explică „ucenicilor din Emaus” cele referitoare la El în toate Scripturile „începând de la Moise”, și mai târziu spune ucenicilor Săi chiar ce „stă scris în *Legea* lui Moise” despre El, atunci nu mai există nici o îndoială că noi suntem îndreptățiți să aplicăm și pasajul nostru la Hristos.

Desigur noi trebuie să recunoaștem, că noi *suntem numai limitat în stare* să aplicăm la Hristos lucrurile Vechiului Testament, chiar dacă ele se referă la El, căci noi „cunoaștem în parte” (1 Corinteni 13.9). Chiar dacă noi credem că în lumina Noului Testament ici-colo am primit înțelegere cu privire la folosirea de pasaje ale Vechiului Testament, atunci ar trebui numai cu mare reverență și conștienți fiind de dependența noastră de călăuzirea Duhului Sfânt, să dăm mai departe gândurile respective. Având felul acesta de gândire vrem să studiem pasajele de față.

Referiri la untdelemnul ungerii și la lucrarea de tămâie înainte de pasajul nostru

Copiii lui Israel li s-a cerut să aducă o *jertfă ridicată* pentru facerea cortului întâlnirii și cu aceasta și „mirodenii pentru untdelemnul ungerii și pentru lucrarea de tămâie plăcut mirositoare” (Exod 25.6). Astfel ei au creat premisa ca untdelemnul ungerii și lucrarea de tămâie să poată fi făcute corespunzător prescripțiilor din pasajul nostru. Fără a intra deja acum în detalii referitoare la aplicarea la Hristos, vedem în ele că scoaterea în evidență a gloriilor Domnului Isus conduce ca chipul Său să poată fi format în noi.

Înainte pasajului nostru găsim deja referiri la *folosirea* untdelemnului ungerii și a lucrării de tămâie:

Aaron și fiii lui trebuiau sfințiți ca să exercite slujba de preoți înaintea lui Dumnezeu (Exod 29.1), și în acest context s-a spus lui Moise cu privire la Aaron: „Să iei din *untdelemnul ungerii* și să-i torni pe cap și să-l ungi” (Exod 29.7). Această ungere a avut loc înainte să fi curs sângele animalului de jertfă. Vedem aici o referire la Hristos¹, „cum L-a uns Dumnezeu

¹ Văzut aici în Aaron

cu Duh Sfânt și cu putere” (Faptele Apostolilor 10.38), înainte ca El să înceapă lucrarea Sa publică. Mai târziu, după ce sângele a curs, se spune: „Și să iei ... și din untdelemnul ungerii și să-l stropești pe Aaron și veșmintele lui, și pe fiii lui și veșmintele fiilor lui cu el; și va fi sfințit el și veșmintele lui, și fiii lui și veșmintele fiilor lui odată cu el.” (Exod 29.21). Vedem aici, că credincioșii, care constituie Adunarea², au putut fi unși cu Duhul Sfânt abia după ce Hristos a pus baza pentru aceasta prin sângele Său.

Cu privire la *lucrarea de tămâie* citim mai întâi: „Să faci un altar pentru arderea lucrării de tămâie ...” (Exod 30.1). Dacă altarul era gata, atunci Aaron trebuia „să ardă pe el lucrarea de tămâie plăcut mirositoare; s-o ardă în fiecare dimineață, ..., o lucrare de tămâie neîncetată înaintea Domnului” (Exod 30.7,8). Vedem în aceasta cum Hristos trebuie adus permanent înaintea lui Dumnezeu și cum credinciosul are voie în felul acesta să fie bine primit înaintea lui Dumnezeu în El. În nici un caz nu era voie să se ardă „lucrare de tămâie străină” pe acest altar (Exod 30.9).³ Lucrare de tămâie străină este tot ce carnea noastră vrea să aducă înaintea lui Dumnezeu. Dacă privirea noastră este cu adevărat îndreptată spre Hristos, vom fi păziți de a aduce „lucrare de tămâie străină”. Studiul pasajului nostru are scopul să contribuie, ca El să umple inimile noastre tot mai mult și să determine tot mai mult adorarea noastră.

Untdelemnul ungerii

Exod 30.22-33

Moise trebuia să ia cinci ingrediente pentru „untdelemnul pentru ungerea sfântă” (Exod 30.25), și anume patru mirodenii și un hin de untdelemn de măsline. Prin aceasta avem aici legătura între *numerele 4 și 1*.

Numărul 4 arată o dată caracterul complet a ceea ce Dumnezeu a creat și rânduit⁴, dar și cum stă aceasta în legătură cu *punerea la încercare a omului*.⁵ – Numărul 1 ca număr al lui Dumnezeu arată aici în legătură cu untdelemnul de măsline pe Dumnezeu, *pe Duhul Sfânt*.

Astfel în primul rând cunoaștem în general lucrarea Duhului Sfânt asupra omului credincios⁶, însă aici, deoarece este vorba de „*cele mai bune mirodenii*” (versetul 23), *cum Duhul Sfânt dă mărturie despre adevăratul Om Hristos Isus*.⁷

Această mărturie a Duhului Sfânt este o *mărturie de înțeles* și pentru cel care crede. Aceasta rezultă din faptul că mirodeniile și untdelemnul de măsline sunt prevăzute cu cantități.⁸ Deci

² Văzută aici în fiii lui Aaron.

³ Nadab și Abihu, fiii lui Aaron, a făcut-o totuși și au fost mistuiți prin foc de către Domnul (Levitic 10.1,2).

⁴ „Patru colțuri ale pământului” (Apocalipsa 7.1; 20.8; compară cu Ezechiel 7.2); de 12 ori amintite 4 vânturi, printre ele și cele „ale cerului” (Daniel 7.2; 8.8; 11.4; Zaharia 2.6; 6.5; compară cu Ieremia 49.36) și cele „ale pământului” (Apocalipsa 7.1); „patru făpturi vii” (Apocalipsa 4.6; Ezechiel 1.5-8); 4 „steaguri” în tabăra lui Israel (Numeri 10.14-28).

⁵ Un exemplu elocvent pentru această punere la încercare a omului este cartea Numeri.

⁶ Această lucrare a Duhului Sfânt asupra celui care crede este necesară, deoarece natura noastră nouă într-adevăr ne lasă să ne dăm seama ce trebuie să facem, dar ea nu are puterea necesară pentru a face aceasta.

⁷ Compară cu 1 Timotei 2.5.

noi ne putem bucura de calitățile Domnului Isus, așa cum ele sunt văzute în fiecare parte componentă a untdelemnului pentru ungere.

Despre mirul lichid (sau: smirna lichidă)

Mirul este o rășină gumoasă a mai multor soiuri de arbuști. El este amintit mereu în Scriptură⁹. „Mirul lichid” arată că un astfel de mir curge din scoarța arbustului¹⁰, sau picură chiar ca lacrimile. Când se usucă el se întărește devenind o rășină amară, dar plăcut mirositoare. Nu ne arată toate acestea spre *suferințele* amare ale *Domnului Isus*, suportate de bună voie, așa cum El le-a îndurat din partea creaturilor Sale, și pe lângă aceasta, câte lacrimi a vărsat El, și cum toate acestea s-au ridicat spre Dumnezeu ca parfum de bună mireasmă? La studiul calităților Domnului Isus, *suferințele* Sale stau pe prim plan, însă tocmai în ele se revelează gloriei deosebite. Și noi ar trebui să ne preocupăm mult cu ele.

Scorțișoară aromată

Această scorțișoară se obține din scoarța frumosului copac de scorțișoară cu frunzele lui permanent verzi și parfumul răspândit. – Scorțișoara aromată ne arată cum se exprimă *frumusețea Omului desăvârșit* Isus Hristos. „Preaiubitul meu este alb și rumen, cel dintâi între zece mii ... ființa Lui este plină de farmec” (Cântarea Cântărilor 5.10,16). Frunzele permanent verzi ne amintesc de El „este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui și a cărui frunză nu veștejește”¹¹. Frumusețea lui nu era o frumusețe exterioară: „Nu avea nici frumusețe, nici strălucire, ca să ne atragă privirile, nici o înfățișare ca să-L dorim” (Isaia 53.2); „... atât de desfigurată îi era fața, mai mult decât a oricărui om, și înfățișarea Lui mai mult decât a fiilor oamenilor” (Isaia 52.14). Nu, ci era frumusețea lăuntrică, ascunsă, văzută numai de Dumnezeu. Și din această frumusețe se răspândea un parfum pentru Dumnezeu și pentru prietenii din jurul Său. Simțim și noi ceva din acest parfum?

Trestie aromată

În timp ce trestia ca atare este expusă intemperiilor și vântului, în tulpina trestiei aromate se află măduva din care se extrăgea substanța aromată pentru untdelemnul ungerii.

Trestia aromată trebuie s-o vedem în strânsă legătură cu scorțișoara, căci din aceste două mirodenii se luau câte 250 sicli, așa că trestia aromată și scorțișoara numai împreună ajungeau la greutatea celorlalte două mirodenii, mirul și casia, deci 500 sicli. Ambele mirodenii sunt

⁸ „Siclul Locașului Sfânt” avea o greutate de 12 grame, 250 de sicli erau deci 3 kg și 500 de sicli 6 kg; unui hin îi corespund aproximativ 4 litri. Astfel greutatea totală a untdelemnului pentru ungere era aproximativ 22 kg.

⁹ În total de 13 ori, din acestea de opt ori în Cântarea Cântărilor, și în darurile magilor (Matei 2.11), precum și în băutura de anestezie pe cruce (Marcu 15.23).

¹⁰ Compară cu „picura smirna” (Cântarea Cântărilor 5.5).

¹¹ Psalm 1.3 (compară în privința aceasta și cu Ieremia 17.7,8).

numite și în alte locuri din Scriptură.¹² – Și în trestia aromată vedem viața Domnului Isus ca Om sub un aspect cu totul deosebit: El era expus furtunii urii oamenilor, însă *puternic înrădăcinat în „măduva” Cuvântului lui Dumnezeu*. Cât de mult a atribuit El Scripturilor cea mai mare importanță: ispitorului, care voia să-L împiedice să preia slujba Sa, îi spune de trei ori: „Este scris” (Matei 4.4,7,10). El numește Scripturile printre mărturiile referitoare la Persoana Sa: „ele sunt acelea care mărturisesc despre Mine” (Ioan 5.39). Împlinirea Scripturii tocmai cu privire la Persoana Sa era pentru El o dorință deosebită.¹³ Ce miros plăcut era pentru Dumnezeuul Său și Tatăl, că El în mijlocul vrăjmașiei oamenilor a mers pe drumul Său ca Om adevărat în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu și în împlinirea acestui Cuvânt.

Casia

Casia¹⁴ este scoarța unui copac deosebit de mare și frumos, asemănător cu copacul de scorțișoară. – Mărima și frumusețea deosebită a acestui copac arată spre *frumusețea lui Isus Hristos ca Împărat*. Aceasta este justificat și prin Psalmul 45, în care Domnul Isus este văzut ca Împărat și în care se spune: „Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor” (versetul 2) și apoi: „Toate veșmintele Tale sunt smirnă, aloa¹⁵ și casie; din palate de fildeș Te înveselesc instrumente cu coarde” (versetul 8). – Noi avem voie să ne bucurăm și sub acest aspect de Domnul Isus, în mod deosebit când ne gândim că Lui, care odinioară a fost lepădat și chiar și acum este lepădat de poporul Său, I se va aduce și pe pământ onoarea care I se cuvine. Și ce va fi pentru poporul Său, când se va împlini Cuvântul: „Ochii tăi Îl vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui; vor privi țara întinzându-se departe”.¹⁶

Nu avem noi deci cu adevărat „cele mai bune mirodenii” înaintea noastră, aceste referiri prețioase la acest Om minunat? Nu ar trebui noi să ajungem să spunem: „Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt o pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul meu.” (Filipeni 3.8)?

Un hin de untdelemn de măslina

Am văzut untdelemnul de măslina¹⁷ ca imagine a Duhului Sfânt, care depune mărturie despre Omul adevărat Hristos Isus. Putem vedea și legătura strânsă între acest Om adevărat și Duhul Sfânt. El era

– conceput de Duhul Sfânt (Matei 1.20; Luca 1.35),

¹² Scorțișoara de 4 ori, trestia aromată de 5 ori (în Cântarea Cântărilor trestia aromată și scorțișoara sunt numite chiar împreună).

¹³ Aceasta se arată în cadrul evangheliilor în mod deosebit în evanghelia după Ioan, unde găsim de 5 ori expresia „ca să se împlinească Scriptura” (Ioan 13.18; 17.12; 19.24; 28.36).

¹⁴ Ea nu este amintită așa de des în Scriptură, precum este mirul și nici măcar așa de des ca trestia aromată și scorțișoara, în afară de Exod 30 și în Psalmul 45.8 mai este amintită numai în Ezechiel 27.19 (ca marfă de schimb în orașul comercial Tir).

¹⁵ Aloea arată spre mirosul plăcut care rezultă din moartea lui Hristos (compară cu Ioan 19.39).

¹⁶ Isaia 33.17

¹⁷ El este amintit de trei ori în Scriptură (și în Exod 27.20 și Levitic 24.2).

- uns cu Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 10.38),
- plin de Duhul Sfânt (Luca 4.1),
- Și-a început lucrarea de slujire în puterea Duhului (Luca 4.14).

Isus Hristos este acum glorificat și ne-a trimis pe Duhul Sfânt (Ioan 16.8), care mărturisește despre El (Ioan 15.26), Îl glorifică și ne vestește ce este al Său (Ioan 16.14). Să ascultăm de El!

Sfințenia și efectul sfințitor al untdelemnului ungerii

Remarcabil în pasajul nostru referitor la untdelemnul ungerii este scoaterea în evidență a sfințeniei, și anume

- cu privire la *însuși untdelemnul ungerii*: el era „untdelemnul pentru ungerea sfântă” (de două ori, în versetul 25 și în versetul 31), era sfânt (versetul 32) și trebuia să fie sfânt pentru copiii lui Israel (versetul 32);
- cu privire la *ceea ce era uns cu el*, și anume cortul întâlnirii cu uneltele lui (versetele 26-28), care erau sfințite prin aceasta, da, au devenit „preasfinte”, așa că chiar și ce se atingea de ele devenea sfânt (versetul 29), precum Aaron și fiii săi, care au fost la fel sfințiți (versetul 30).

Dacă aplicăm aceasta la noi, atunci ar trebui să reflectăm, să stăm liniștiți în reverență înaintea sfințeniei adevăratului Om Hristos Isus și să fim conștienți că prezența noastră în Locul Preasfânt este sfințită prin prezența Sa, da, că noi înșine suntem sfințiți în Hristos Isus (1 Corinteni 1.2).

Carnea nu are voie să aibă nici un loc în legătură cu aceasta: „Să nu se ungă cu el trupul nici unui om” (versetul 32). „Ce este născut din carne este carne; și ce este născut din Duh este duh” (Ioan 3.6). „Să nu faceți un alt untdelemn ca el după aceeași întocmire” (Exod 30.32): Nu este vorba de a vrea să se imite lucrarea Duhului Sfânt. „Omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește” (1 Corinteni 2.14,15).

Cât de severă este *sentința* pe care o găsim aici rostită cu privire la aceia care nu respectă aceste porunci ale lui Dumnezeu: „Oricine va face un untdelemn ca el sau va unge cu el pe un străin, acela să fie nimicit din popoarele lui” (Exod 30.33). Nu trebuie Dumnezeu să-Și pună mâna Lui care pedepsește și pe noi, dacă nu suntem veghetori, dacă permitem omului natural să se amestece în lucrurile Duhului Sfânt sau chiar să prețuim „străini” în chip neduhovnicesc? Ce bine ar fi dacă tot timpul am urma lucrarea Duhului Sfânt de a ne atrage spre El și spre caracterul Său ales, pentru ca noi să înaintăm păziți și fericiți în apropierea Sa sfântă.

Lucrarea de tămâie

Exod 30.34-38

Dacă *comparăm prescripțiile* referitoare la lucrarea de tămâie cu cele referitoare la untdelemnul pentru ungere, la prim vedere s-ar părea că ele ar fi identice în structura lor de bază: anumite componente sunt amestecate împreună, și din aceasta rezultă de fiecare dată lucrul dorit; și deoarece rezultatul, untdelemnul pentru ungere sau lucrarea de tămâie, este sfânt, imitarea procedurii de producere este interzisă prin amenințarea cu pedeapsa cu moartea. – Însă o privire mai exactă ne va arăta că între prescripțiile pentru untdelemnul pentru ungere și cele pentru lucrarea de tămâie există *diferențe importante*.

Prima diferență se arată în *numărul de componente*: dacă în cazul untdelemnului pentru ungere sunt 5 componente, 4 din ele fiind mirodenii și o parte untdelemn de măsline, în cadrul lucrării de tămâie avem patru componente, trei din ele fiind mirodenii la care se adaugă tămâia curată. Rezultă astfel legătura *numerelor 3 și 1*. – Numărul 3 este numărul Persoanelor Dumnezeirii: Dumnezeu, Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt; dacă vom minimaliza¹⁸ ceva cu privire chiar numai la una din aceste Persoane, revelarea lui Dumnezeu nu mai este completă. 3 este astfel *revelarea lui Dumnezeu*.

Dumnezeu Se revelează în Locul Preasfânt. Evrei 9.1-5 aplică „locașul pământesc de închinare” la „cort”, cortul întâlnirii. Dar pe aceeași linie este și templul lui Solomon. În ambele „Locul Preasfânt” era în mod remarcabil în toate cele trei dimensiuni ale lui, lungime și lățime și înălțime, identic¹⁹; același lucru este valabil de altfel și pentru cetatea cerească: „Lungimea, lățimea și înălțimea erau egale” (Apocalipsa 21.16). – În mod deosebit Dumnezeu Se revelează și în *învierea Fiului Său*; nu degeaba ea a avut loc în ziua a treia. – Cât de clar vedem deci permanent cum numărul 3 arată revelarea lui Dumnezeu.

Dacă la studiul untdelemnului pentru ungere în numărul 1 am văzut pe Dumnezeu Duhul Sfânt, în cadrul lucrării de tămâie se pune întrebarea, pe cine din Dumnezeire Îl prezintă aici numărul 1. Desigur în privința aceasta nu trebuie să trecem cu vederea că numărul 1 arată înainte de toate pe un singur Dumnezeu, nu putem însă să nu arătăm spre El, care într-adevăr era Dumnezeu Fiul²⁰, dar care a devenit și *Fiul Omului* în caracterul Său ales între toți oamenii. Numai El putea fi Acela la care și ca Om se putea aplica numărul sublim „unu”.

Diferența a doua constă în denumirea *însușirilor mirodeniilor*: dacă în cazul untdelemnului pentru ungere trebuiau luate „cele mai bune mirodenii” (Exod 30.23), aici în cazul lucrării de tămâie trebuiau luate „mirodenii parfumate”. Expresia „cele mai bune mirodenii” arată mai mult spre ceea ce mirodenia este în sine însăși, în timp ce parfumul lor fără îndoială prezent nu este amintit categoric, aplicat la Domnul Isus este o referire la ceea ce era El în Sine Însuși, așa că noi Îl putem contempla cu admirație. – În cadrul expresiei „mirodenii parfumate” este vorba dimpotrivă de felul cum mirodeniile lucrează în exterior prin parfumul lor. Dacă la studiul compunerii numerice a componentelor am văzut că numărul „trei” arată spre revelarea lui Dumnezeu și că pe de altă parte față de ea stă Omul unic în felul Lui Hristos Isus (văzut în

¹⁸ Astfel de exemplu, dacă se spune că Isus Hristos este într-adevăr Om adevărat, dar nu este Fiu din veșnicie, sau dacă Duhul Sfânt este privit numai ca o putere activă, dar nu ca Persoană divină.

¹⁹ În Cortul întâlnirii fiecare dimensiune era 10 coți, în templul lui Solomon fiecare dimensiune era de 20 de coți.

²⁰ La fel și: „Unicul Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1.14) și „Cel întâi-născut peste toată creația” (Coloseni 1.15).

numărul 1), în legătură cu aceasta putem acum vedea că aici este vorba de *parfumul lui Hristos pentru Dumnezeu*.

Diferența a treia între prescripțiile pentru untdelemnul pentru ungere și lucrarea de tămâie confirmă și mai mult aceasta. Ea constă în *redarea cantităților*. La untdelemnul pentru ungere am avut redate cantități și am văzut că în ele putem vedea o mărturie palpabilă pentru cel care crede, dată de Duhul Sfânt despre Omul Hristos Isus. La lucrarea de tămâie lipsește orice fel de cantitate. Aceasta ne arată că este vorba de lucruri în legătură cu Persoana lui Isus Hristos care sunt *văzute numai de Dumnezeu*. Având în vedere aceste lucruri de neînțeles pentru noi trebuie să fie „o depărtare de aproape două mii de coți” (Iosua 3.4).

Diferența a patra constă în *frecvența în care se întâlnesc mirodeniile* în Cuvântul lui Dumnezeu. – Mirodeniile numite în legătură cu untdelemnul pentru ungere se întâlnesc de mai multe ori²¹. Trei mirodenii folosite pentru producerea lucrării de tămâie sunt amintite numai o singură dată²², un alt indiciu referitor la *unicitatea Persoanei minunate a Domnului Isus pentru Dumnezeu*.

Pe baza diferențelor amintite putem spune rezumând că lucrarea de tămâie parfumată ne arată *pe Domnul Isus ca parfum plăcut în caracterul Său unic ales numai pentru Dumnezeu*.

Numai cu cea mai mare reverență ne putem apropia să studiem pasajul nostru scurt, dar foarte bogat în conținut, amintindu-ne de cuvintele: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este *un pământ sfânt*” (Exod 3.5). Aceasta este valabil cu atât mai mult cu cât, ca să anticipăm, aici avem a face cu *suferințele de nepătruns ale Domnului Isus sub mâna lui Dumnezeu*. Să încercăm deci să vedem aceasta, căutând mai întâi să pricepem înțelesul fiecărei mirodenii în parte:

Stacte

Prima mirodenie numită la untdelemnul pentru ungere era „smirna lichidă” (versetul 23). În mirodenia stacte găsim o oarecare corespondență la aceasta. Am văzut că picăturile de smirnă curse din scoarța arbustului întărite dădeau o rășină amară, dar cu miros plăcut. Se spune că în aceste picături de mir (smirnă) întărite rămâne o substanță lichidă din care, uscată sub forma unei pulbere albă, rezultă o mirodenie foarte deosebită. Dacă smirna lichidă ne-a amintit deja de suferințele Domnului Isus pricinuite de creaturile Sale, în partea lăuntrică a stropilor de smirnă, ascunsă de privirea oamenilor, vedem întrucâtva în mirodenia stacte *suferințele Domnului văzute numai de Dumnezeu*, așa cum El imediat după întruparea Sa a suferit ura lumii, precum și neînțelegerea din partea uceniciei Lui, însă în mod deosebit ce simțăminte a avut El în Ghetsimani, anticipând că El trebuia să fie făcut păcat, și mai ales ce dureri nespuse a îndurat El pe Golgota înaintea ochilor tuturor, nu numai înaintea lui Dumnezeu. – Noi nu putem înțelege și nici măcar să exprimăm ce a fost pentru inima Domnului Isus să trebuiască să sufere în felul acesta. Putem numai să stăm liniștiți în adorare și să cântăm:

Ce mare chin, ocară și rușine
Și ce necaz și suferințe mari
Când Tu în trup ai îndurat, Isuse,
Mânia toată a lui Dumnezeu!

²¹ Vezi adnotarea 9, 13, 14 și 17.

²² Tămâia curată mai este amintită în afară de pasajul nostru și în Levitic 24.7.

Onice mirositoare

Onicele se află în adâncul Mării Roșii. Din ele se extrage o mirodenie prețioasă²³, care prin ardere degajează un miros plăcut. – Nu ni se amintește aici direct de suferințele adânci ale Domnului Isus pe cruce sub mâna lui Dumnezeu, așa cum numai El putea să le simtă și așa cum ele erau cunoscute numai lui Dumnezeu? Ah, și ce miros plăcut pentru Dumnezeu s-a ridicat din aceste adâncimi spre El! Sunt adâncimile de nepătruns, în care noi nu putem privi. Însă putem afla ceva despre ele, dacă cunoaștem simțămintele Domnului Isus în unii Psalmi:

- „Un adânc cheamă un alt adânc la vuietul căderii apelor Tale; toate talazurile și valurile Tale trec peste Mine” (Psalm 42.7).
- „Mă afund în noroi adânc și nu mă pot ține; am intrat în vârtoare, șuvoiul trece peste capul Meu” (Psalm 69.2).
- „Să nu mai dea valurile peste Mine, și să nu Mă înghită adâncul și să nu-și închidă groapa gura peste mine!” (Psalm 69.15).
- „M-ai aruncat în groapa cea mai de jos, în întunecimi, în adâncuri. Mânia Ta Mă apasă și Mă prăpădești cu toate valurile Tale (Oprire)” (Psalm 88.6,7).

Să ne lăsăm călăuziți prin acest cuvânt „oprire”²⁴, să facem o pauză, să ne oprim și să ne gândim la aceste cuvinte în inima noastră.

Sus, de pe altarul crucii,
O mireasmă s-a-nălțat,
Când El, Mielul, în durere,
S-a lăsat sacrificat.
Spre a Tatălui plăcere,
Fiul pe deplin S-a dat.

Galban

Galbanul ar fi rășina lăptoasă-albă a unei plante. Această rășină în sine are gust iute și miros neplăcut. Ea devine o mirodenie cu miros plăcut numai în asociere cu alte mirodenii. – Nu ne putem gândi în privința aceasta ce era pentru inima Tatălui să fie singurul și martorul direct al suferințelor adânci de necuprins și de nepătruns ale Fiului Său preaiubit în ceasurile de întuneric de pe crucea Golgota? Și dacă vedem armonia acestor simțăminte cu cele ale Fiului, atunci simțim cât de sărăcăcioasă este gândirea și simțirea noastră și orice încercare de a reda ceva din acestea. Putem numai să stăm complet liniștiți și copleșiți, ce parfum plăcut constituia această concordanță deplină între Tatăl și Fiul.

Tatăl Tău ce a simțit, / Vină-n Tine negăsind,
Nimeni n-o să știe.
Dedicat lui Dumnezeu, / Ai murit în chinul greu.
Doamne, slavă Ție!

²³ Probabil din carapacea acestui crustaceu.

²⁴ „Oprire = Sela”, un semn muzical pentru un intermezzo sau o amplificare a muzicii de acompaniament, dar în sens propriu-zis înseamnă „Oprește-te! Chibzuiește!”.

Tămâie curată

Tămâia curată este amintită, așa cum am menționat deja, separat de celelalte mirodenii, ceea ce rezultă și din faptul că tămâia curată apare abia după ce mirodeniile amintite mai înainte sunt denumite încă o dată „mirodenii mirositoare”. În tămâia curată avem seva unei plante care arde cu flacără albă și fum alb mirositor. – Vedem în aceasta dedicarea desăvârșită și deplin încercată a Domnului Isus față de Dumnezeu în acele ore întunecate de pe cruce, când El, făcut păcat și încărcat cu păcatele noastre, a purtat judecata lui Dumnezeu asupra lor, această judecată care era legată cu suferințe nespuse de mari și nemărginit de adânci pentru El și în care simțămintele Tatălui și ale Fiului erau în armonie deplină.

Înconjurat de întuneric,
Lui Dumnezeu Te-ai dedicat.
Spre slava Lui ce Ține veșnic,
De bună voie Tu Te-ai dat

În aceeași proporție

Abia acum, după ce și tămâia curată a fost amintită, se spune: „în aceeași proporție” (Exod 30.34). În privința aceasta vedem încă o diferență față de untdelemnul pentru ungere, la care numai smirna curată și casia pe de o parte (fiecare 500 sicli) și scorțișoara și trestia mirositoare (fiecare 250 de sicli) erau proporționate și untdelemnul de măsline amintit separat avea o altă cantitate (un hin). – Astfel lucrarea de tămâie ne arată *echilibrul deplin al Persoanei lui Isus Hristos* în dedicarea Sa lui Dumnezeu.

Sărat, curat, sfânt

„Cu ele să faci tămâie, un amestec de parfumuri, după măiestria făcătorului de parfumuri; să fie sărată, curată și sfântă” (Exod 30.35). – În *sare* vedem puterea de menținere. Dumnezeu a rânduit: „Să condimentezi cu sare toate darurile tale de mâncare”²⁵. Dedicarea Sa deplină lui Dumnezeu pe cruce în toate suferințele ei rămâne neuitată înaintea lui Dumnezeu, cum El „S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu” (Efeseni 5.2), aceasta este tot timpul și în toată veșnicia înaintea lui Dumnezeu. – Dar și noi avem voie să ne punem „mâna pe capul jertfei arderii de tot” (Levitic 1.4), și noi stăm pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu în toată buna plăcere a Persoanei Sale minunate:

O, Ava, Tată, ce sublim!
Iertați în El, Tu ne privești
Acuma cu plăcere.

Însușirea „*curat*” nu este amintită categoric în legătură cu untdelemnul pentru ungere. Desigur aceasta nu înseamnă că ceva necurat ar fi fost adus în legătură cu untdelemnul pentru ungere sau cu aplicarea lui la Domnul Isus. Însă este deosebit de remarcabil că lucrarea de

²⁵ Levitic 2.13. Cu toate acestea nu pare potrivit să se vadă sarea ca parte componentă a lucrării de tămâie, așa cum se consideră uneori.

tămâie este categoric amintită ca fiind „curată”. Ar fi putut fi ceva mai curat decât El, Cel curat, Cel fără pată, „Hristos, care, prin Duhul Cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9.14)?

Am vorbit despre sfințenia și efectul sfințitor al untdelemnului pentru ungere. Aici găsim numai *sfințenia* lucrării de tămâie. Deoarece ea era exclusiv pentru Dumnezeu, în mod normal aici lipsește ceva din efectul sfințitor, căci Dumnezeu este sfânt în Sine Însuși. Sfințenia lucrării de tămâie o găsim aici de trei ori; putem recunoaște o oarecare intensificare:

- „sfântă” (versetul 35), ca însușire absolută,
- „va fi pentru voi un lucru preasfânt” (versetul 36), ca prețuire din partea poporului lui Dumnezeu,
- „sfântă pentru Domnul” (versetul 37), vedem însă că fiecare trebuia să recunoască că lucrarea de tămâie era exclusiv pentru Domnul.

Cum ai trăit Tu pe pământ
Spre-a Celui Sfânt plăcere,
Noi Te vedem la fel de sfânt
În cea mai grea durere.

S-o pisezi mărunț

Acest fel de exprimare ar trebui să ne trezească cea mai mare atenție. Știm că valoarea unui material se vede cu atât mai mult cu cât el este pisat mai mărunț. Dacă și atunci cea mai mică particulă componentă se arată deplin de curată, chiar și atunci când totul a fost făcut pulbere, atunci putem considera că avem înaintea noastră un lucru deosebit de prețios. – Când aceasta a avut loc cu Domnul Isus pe Golgota, acolo s-a revelat desăvârșirea Lui, valoarea Lui nespuse de mare în toate privințele, fără nici o excepție. Și aceasta a fost văzută în chip desăvârșit numai de Dumnezeu, dar și noi ne putem bucura de desăvârșirea acestei jertfe: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14).

Din această pulbere trebuia să se pună „înaintea mărturiei, în cortul întâlnirii” (versetul 36). Văzut direct, aici este vorba de „cele două Table ale mărturiei” (Exod 31.18), Legea, care trebuia pusă „în chivot” (Exod 25.16).²⁶ Dumnezeu S-a făcut cunoscut poporului Său pământesc prin această Lege. Însă noi putem astăzi vedea cum Dumnezeu Se face cunoscut în Cuvântul Său încheiat, și în mod foarte deosebit în „mărturia lui Dumnezeu, pe care El a făcut-o despre Fiul Său”.²⁷

Judecata asupra imitării și abuzului

Ca și în cazul untdelemnului pentru ungere, și aici găsim anunțarea judecății acelor care vor să „imite” lucrarea de tămâie. Dacă la untdelemnul pentru ungere vedem în această folosire o imitare inadmisibilă a lucrării Duhului Sfânt, în imitarea lucrării de tămâie trebuie

²⁶ Astfel Dumnezeu vorbește și despre „chivotul mărturiei” și despre „capacul, ... care este deasupra mărturiei” (Exod 30.6).

²⁷ Ne referim aici la 1 Ioan 5.9.

să vedem de fapt ceva mult mai grav, și anume încercarea de a vrea să pătrunzi cu mintea în tainele de nepătruns ale mirosului plăcut al lui Hristos pentru Dumnezeu.

O altă diferență față de untdelemnul pentru ungere, aici nu găsim legătura cu un străin (Exod 30.33; efectul asupra unui necredincios prin practicarea carnală proprie în evaluarea nespirtuală a unui astfel de „străin”). - „Mirosirea” lucrării de tămâie se referă la acela care a făcut lucrarea de tămâie contrar interdicției date de Dumnezeu. „Să-i simtă parfumul” (versetul 38) înseamnă *să-ți arogi ceva care se cuvine numai lui Dumnezeu.*

Dacă toate acestea, despre care ne spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la untdelemnul pentru ungerea sfântă și lucrarea de tămâie parfumată, le avem înaintea noastră, atunci aceasta ar trebui să producă în inimile noastre adorare în contemplarea minunată a Persoanei Domnului Isus în desăvârșirea Lui ca Om mărturisită de Duhul Sfânt și în dedicarea Sa desăvârșită lui Dumnezeu.

Dacă ne gândim și la partea noastră, atunci, ținând seama de dragostea Domnului Isus, așa cum ea s-a arătat în viața Sa și în mod deosebit la crucea de pe Golgota, putem cânta:

Doamne, iubirea Ta e mare,
Că în veci n-am s-o-nțeleg,
Dar vreau să-Ți mulțumesc de ea!
Doamne, iubirea Ta e mare,
Că în veci n-am s-o-nțeleg,
Pe Tine Te-ador!

Și despre Dumnezeul nostru și Tatăl putem cânta:

O, cu ce plăcere mare / Azi privești spre Fiul Tău!
El, Cel mai măreț în toate, / Șade azi pe Tronul Tău,
Intonează-n noi un cânt, / Ce nu va sfârși nicicând.
Tată-Ți dăm prin El onoare, / Slavă, cinste, adorare!